

Osobní výpovědi,
které vám mohou pomoci při získávání
bývalých spolubratrů a spolusester
zpět do sborového společenství

Ti, kteří se vrátili

Tim Lale a Pat Habada

OBSAH

Předmluva	11
Úvod	13
1. Elizabeth	16
2. Bud	29
3. Lee Ann	37
4. Jeff	48
5. Cherie	58
6. Tim	69
7. Cindy	94
8. Mike	106
9. John	117
10. Ray	133
Závěr	144

PŘEDMLUVA

Osobně jsem církev nikdy úplně neopustil. S touto myšlenkou jsem si ale zahrával, dokonce jsem se sboru řadu týdnů stranil. Důvodem, proč jsem se jednou chtěl s adventismem nadobro rozloučit, bylo, že jsem byl v důsledku několika nešťastných okolností nespravedlivě propuštěn z církevního zaměstnání. Nakonec jsem to však neudělal a z církve jsem neodešel.

Proč bych měl tedy psát předmluvu ke knize o lidech, kteří církev opustili, posléze našli cestu zpět a vrátili se? Stejně jako autoři této knihy i já jsem vedl spousty rozhovorů s bývalými nebo neaktivními adventisty — nejčastěji s třicátníky a čtyřicátníky.

Patřím k silné poválečné generaci narozené mezi rokem 1946 a 1964. Velká část této generace po většinu sobot v církvi chybí. Nejednou jsem byl při naslouchání příběhům lidí, kteří se cítili být vyřazeni ze sborového společenství lidmi na vedoucích pozicích, hluboce zarmoucen.

Povšiml jsem si několika tendencí, které se ve vyprávěních často objevují.

1. Lidé navštěvují takové společenství, ve kterém vnímají přízeň, přičemž nezáleží na tom, zda ve společenství vyrostli či nikoli. Když však pocítí pouhý závan odsuzování, v tichosti a bez jakýchkoli protestů odcházejí. Zeptáte-li se jich, proč odešli, odpoví vám, že lidé z církve mají tendenci ctít nejprve pravidla a až pak vztahy.
2. Každý sbor má mezi bývalými členy svou „pověst“. Nechte se mýlit — bývalí členové bývají mezi sebou v kontaktu a to, zda je váš sbor bezpečným místem k návratu do společenství a k uctívání Boha, se rychle roznese.
3. Zásadní podmínkou k tomu, aby byl bývalý člen vůbec ochoten uvažovat o návratu do církve, je bezúhonnost a mravní integrita těch, kteří zastávají ve společenství vedoucí pozice. Upřímní, čestní vedoucí, kteří mají smysl pro neformální jednání i dobrou zábavu, si získávají u neaktivních členů důvěru. Pokud v prvních několika minutách setkání nezačne takový člověk vnímat u vedoucího (kazatele či jiného klíčového člověka) právě zmíněné vlastnosti, bývalý či neaktivní člen se ztrácí z dosahu i na několik dalších let.

Chci vás povzbudit k tomu, abyste se dlouze a velmi pečlivě zamysleli nad vaším sborovým společenstvím. Je to prostředí, kde by se lidé, které jste už velmi dlouho neviděli, cítili při setkání s vámi dobře? Jsi důvěryhodný a přívětivý člověk, který je schopen naslouchat a věnovat se bývalým či neaktivním adventistům? Je váš sbor bezpečným místem, ve kterém by se bývalí adventisté (či lidé jiných vyznání) cítili dobře?

Pokud vás tyto otázky znepokojují, čtěte tuto knihu pozorně a hledejte odpovědi na to, jak být tím, kdo získává druhé pro společenství. Pokud hledáte další podněty, oddělení pro kreativní službu vám poskytne materiály, které vám a vašemu společenství mohou v této oblasti pomoci. Můžete o ně požádat na webové adrese www.creativeministry.org.

Paul Richardson, ředitel oddělení kreativní služby

ÚVOD

Tim Lale

V době, kdy jsem nenavštěvoval sbor Církve adventistů sedmého dne, jsem narazil na film *The Big Chill* (Velké rozčarování). Myslím, že jsem ho během asi dvou let viděl snad patnáctkrát. Je to film o lidech patřících k silné poválečné generaci. Je o skupině bývalých spolužáků, kteří se po mnoha letech sejdou na pohřbu jednoho z nich. Jeden z bývalých kamarádů totiž spáchal sebevraždu. Skupina pak stráví v domě jednoho ze spolužáků celý víkend.

Atmosféru filmu jsem doslova hltal. Byl jsem z toho trochu nespůj, protože se za součást této generace nepovažuji, přestože jsem se narodil v posledním roce populační exploze (1964). Z církve jsem odešel v době svého studia. Nemohl jsem se obejít bez určitého ukotvení, potřeboval jsem pevný bod. Toužil jsem být součástí malé komunity lidí, která by mi poskytla nejprve pocit jistoty a naplnění a pak i nějaké odpovědi na filozofické otázky o smyslu života. Toužil jsem po odpovědích, které by byly v jazyce mé generace.

Na univerzitě jsem měl kolem sebe malou skupinu skvělých přátel, avšak ani jeden z nich nebyl o nic pevněji zakotvený než já. A právě kruh bývalých spolužáků z filmu *The Big Chill* se nejvíce přiblížil mým představám.

To je to, co většina lidí hledá ve sborovém společenství. Nezáleží na věku, na míře problémů či dogmatice, člověk touží nalézt skupinu lidí, která jej ukotví — dá mu pocit bezpečí a pomáhá mu žít. Pokud jste byli v církvi a opustili jste ji, pravděpodobně jste se potom pokoušeli najít si za sbor nějakou náhradu.

Další krok

V této knize naleznete odpovědi na alespoň některé otázky položené v knize *Ti, kteří odešli*. Najdete v ní deset rozhovorů s adventisty sedmého dne, kteří vysvětlují, proč se vzdálili z jim dobře známého sborového společenství a proč se postupem času navrátili. Každý z nich má své osobní důvody a provázají jej jiné okolnosti. Z nějakých důvodů se však všichni vrátili.

Na pohovce

K vytvoření jednoho z následujících rozhovorů jsem využil metodu z filmu *The Big Chill*. V něm se v jedné pasáži William Hurt posadí v obývacím pokoji na pohovku, naproti si připraví kameru a namíří ji na sebe. Pak položí filozofickou otázku, která mu leží na srdci, a sám si ji zodpoví.

Podobným způsobem jsem v jedné z následujících kapitol dělal rozhovor sám se sebou. S diktafonem před sebou jsem pokládal otázky napsané ve svém seznamu a pak jsem na každou z nich odpovídal tak, jak bych odpovídal někomu cizímu. Rozhovor jsem pak doslovně přepsal, abych zachoval strukturu dialogu. V šesté kapitole se můžete přesvědčit o tom, zda se mně to podařilo.

Moje spoluautorka Pat říká...

Na Tima a mě lze pohlížet jako na zvláštní pár lidí, který vydává knihu — jsme totiž dosti rozdílní. Tak zaprvé, Tim je muž a já jsem žena. On je vysoký, štíhlý, světlomasý a mladý. Já naopak malého vzrůstu, postarší, zešedivělá. Jak by řekl můj synovec — vypadám jako letitá stokorunová bankovka — stará, zelená a svráštělá. Dobrá, možná tedy ne tak zelená, ale jsem babička se zasloužilými šedinami. Říkám si, že to byla spousta úsměvů, které způsobily všechny ty vrásky. Během dvaceti let, jež jsem strávila v učebnách na adventistické škole, jsem úsměvy ke svým studentům nikdy nešetřila.

Tim opustil církev, když studoval na vysoké škole. Jak to bylo se mnou? Opustit církev mě nikdy nenapadlo. Za mě se z církve prostě neodcházelo. Člověk se vdal nebo oženil za „dobrého“ adventistu či adventistku, usadil se a vychovával děti — v mém případě tři. Dalo by se říct, že jsem skalní adventistka s velmi konzervativním životním stylem. Tím neříkám, že jsem neměla výhrady vůči církvi. S většinou věcí, které mi vadily, jsem se však dokázala nějak vyrovnat; i když stále zastávám názor, že by se měly vysvěcovat i ženy.

A přestože jsme Tim a já tolik rozdílní, jednu velmi důležitou věc máme společnou: milujeme Boha a milujeme církev. Znepokojuje nás, když někdo odejde, i to, jaké množství lidí o tom třeba jen uvažuje. Čas od času narazím na bývalého studenta, který opustil církev, a kladu si otázku *proč*. Udělala jsem skutečně všechno pro to, aby porozuměl významu hodnot, které křesťan potřebuje k životu v dnešním světě? Mohla jsem udělat více? Nebo dokonce — udělala jsem něco, co jej mohlo odradit?

Co tyto lidi odradilo natolik, že odešli, a co je vedlo k tomu, že se znovu vrátili? Pojďme společně hledat odpovědi na tyto naléhavé otázky.

Kapitola 1

ELIZABETH

přes padesát let, rozvedená, učitelka

Jaká je tvá nejranější vzpomínka na Církev adventistů sedmého dne?

Prarodiče z otcovy strany byli adventisté. Otec opustil církev, když se oženil s mou matkou. Matka uvěřila, když mi bylo asi šest roků; do sboru ji přivedla má babička. Táta se do církve už nevrátil, ale nikdy nebyl proti tomu, abychom tam chodili. Jsem nejstarší z osmi dětí, matka nás všechny vychovala jako křesťany úzce spjaté se sborovým společenstvím. V roce 1953 jsem se nechala pokřtít. Byla to krásná událost; můj křest byl jedním z prvních v nově otevřené modlitebně. Odmaturovala jsem na adventistické akademii a odešla na adventistickou vysokou školu. Po dvou letech jsem přešla na státní univerzitu a odpromovala.

V sobotních školkách jsem hrála na klavír, později jsem byla vedoucí mládeže. Zapojovala jsem se do všech sborových a církevních aktivit pro mladé.

V kolika letech ses nechala pokřtít?

Ve třinácti.

Domníváš se, že jsi tehdy již byla obrácená křesťanka?

Když se podívám zpět na svůj život, myslím, že jsem to vždy intelektuálně chápala. Asi u většiny adventistů, většiny křesťanů, dochází k určitému střídání hluboce duchovních období s těmi méně duchovními. Je to takový duchovní příliv a odliv. Přála bych si, aby lidé rostli ve víře, aby byl odliv pokaždé mírnější a duchovní stav jen rostl. U mě tomu tak žel nebylo. Jeden z mých odlivů byl opravdu silný.

Co tě odvedlo z církve?

Vdala jsem se za člověka, který nebyl adventista. Měli jsme dvě děti. Byli jsme manželé třináct let. Manžel byl podnikatel. Nikdy mi nebránil, abych brala děti každou sobotu do sboru. Pak se rozhodl studovat a dokončit si vysokoškolské vzdělání. Prodal svou firmu, a aby skloubil práci se studiem, začal pracovat v barech a restauracích. Nakonec byl v jednom baru i šéfem. Život si tam však docela zpackal. Takové prostředí vás, ať už si to člověk uvědomuje nebo ne, ovlivňuje. Nedá se tomu ubránit. Nyní toho lituje. Byla to jedna z těch nešťastných věcí, které se člověku přihodí. A než si člověk uvědomí, co se děje, je příliš pozdě. On a já jsme zůstali velmi dobrými přáteli. Nicméně to přispělo k tomu, co následovalo.

Jak to dopadlo?

Manželství jsme po domluvě ukončili a já zůstala po rozvodu se dvěma dětmi sama. Na částečný úvazek jsem učila v místní škole. Měla jsem sice vysokoškolské vzdělání, ale chyběla mi aprobace. Vyučovat mě velmi těšilo, práce mě opravdu bavila. Kazatel ve sboru jednou kázal o tom, že když Bůh povolává člověka, dá mu o tom bezpochyby vědět. Měla jsem po rozvodu a najednou mi došlo, že chci být učitelkou.